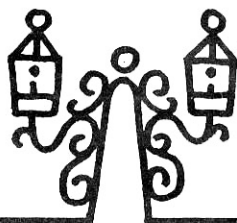

Panu

”Roskalaatikko- kirjallisuutta”

Uskokaa tai älkää, mutta pöimän koko kuvan pinon roskalaatikosta. Kuvani on väri-
valokuva. Mustavalkoinen painokuva ei tee kirjoille oikeutta, sillä joukossa on yli puoli metriä kauniinruskeisiin nahkakansiin sidottuja lakikirjoja, mustaan nahkaan verhottu tieteellinen aikakauslehtisarja, historiaa, filosofiaa ja ties mitä kaikkea olikaan. Olen jo unohtanut.

Välitpä kansista, mutta kun sisällä oli ainutlaatuisia tieteellisiä sarjoja, harvinaisia historiateoksia, fysiikkaa, kemiaa, tekniikkaa — roskalaatikossa odottamassa noutajaansa kaatopaikalle.

Olin aivan sattumoisin tyhjentämässä omaa roskapussia, kun huomasin, että edellisten roskien päällä oli kirjoja. Ensin kiinnitti huomiotani pari suurikokoista todella hienoihin nahkakansiin sidottua kirjaa.

En ole koskaan voinut kuvitella heittäväni niin hienoja kirjoja, vaikka en olisi-
kaan ollut niiden sisällöstä kiinnostunut. Ainahan kirjan voi toimittaa eteenpäin, hyödylliseen käyttöön. Pöimän nuo kirjat pihalle, takaisin päivänvaloon.

Joukossa oli nidottuja kuivan

näköisiä lakikirjoja, joista kylä ymmärsin, että ne eivät oleet harvinaisuuksia. Sysin ne sivuun päästäkseni käsiksi sidottuihin opuksiin.

Muitakin sidottuja löytyi ja vähemmän sidottujakin, mutta

sisältönsä puolesta kiinnostavia. Toki nekin piti pelastaa.

Hullulta tuntui, joten palasin sisälle ja menin nukkumaan. Kirjat kuitenkin seurasivat uniini. Aamulla oli ensimmäinen ajatukseni, että koko valtava roskalaatikko on tutkittava perusteellisesti. Tutkin.

Jos joku naapuri näki minut päälläni roskalaatikossa kuin paraskin pultsari, hän varmasti ihmetteli. Maineeni on varmaan sen mukainen. Onneksi oli sunnuntaiamu, muuten olisin joutunut selittämään, että...

Onni onnettomuudessa sekin että roskalaatikon sisältönä oli suurinpiirtein kuivaa roskaa.

Keräsin siis talteen melkein

kaikki kirjat, isot ja pienet, hienot ja sotuiset, vain muutamia aivan tavallisen tuntuisia koulukirjoja, jos olivat vielä likaisia ja rypistyneitä, hajalään, jätin. Keräsin kirjat isoihin pinoihin porraskäytävään ja ryhdyin tutkimaan nimiä ja tekijöitä.

Esimerkiksi fysiikka ja tekniikka, kemia ja matematiikka ovat minulle vieraita aloja, mutta eräästäkin mahtavasta sarjasta vaistosin heti, että se saattoi olla Suomessa lähes ainutlaatuinen kappale.

Harvinainen se olikin, maailmankuuluisuuksia täynnä. Minulle on jäänyt mieleen vain Edisonin nimi. Otin yhteyttä tuttuun sen alan professoriin, joka tuli katsomaan, ihmettelemään ja ihastelemaan. Koko sarja on nyt Oulun yliopiston erään osaston tai laitoksen kirjastossa.

Osan lakikirjoista, valintansa mukaan, sai naapurin tyttö, joka sattui sopivasti paikalle, loput lakikirjoista kelpasivat Rovaniemen korkeakoululle ja ainakin puolitoista metriä historiaa yms. meni Oulun yliopiston kirjastoon.

Sillä lailla, sanoisi taas Tarva. Mitä opimme tästä? Kuka oppii, kuka ei, mutta ihmettelen kauhiasti, että ihmisillä kymmenien vuosien säilyttämisen vaivan jälkeen ei tule mieleen soittaa kirjastoihin ja kysyä neuvoa tai vaikkapa vanhankirjankauppiaille. Eihän tarvitse myydä, jos ei ole pikurahan tarpeessa. Ilmaisen hakijoita varmasti on.

Toivon, että tämä jää ymmärtäväisen lukijan mieleen opettavaisena tarinana, jota voi kertoa lapsille ja lastenlapsille.

”Roskalaatikkokirjallisuutta” eli älkää heittäkö helmiä siioille.